Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi
wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1895. Wydano i rozesłano dnia 20. Maja 1895. Część IX.

Nr. 34.

U s t a w a

z dnia 17. Kwietnia 1895, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o zezwoleniu gminie Krakowiec, powiatu Jaworowskiego, na pobór opłaty gminnej od napojów spirytusowych, od piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam:

Art. I.

Gminie miasteczka Krakowiec, w powiecie Jaworowskim, zezwala się pobierać w latach 1895, 1896, 1897, 1898 i 1899 opłatę gminną od napojów spirytusowych, tudzież od piwa i miodu, w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych, według następującej taryfy:

1. Od jednego litrostopnia alkoholu (podług 100 stopniowego alkoholometra) w wódce, okowicie lub spirytusie po 6 ct., czyli od 100 litrostopni (hektolitra) alkoholu po 6 złr. w. a.
2. Od hektolitra napojów słodzonych spirytusowych, araku, rumu, śliwowicy i ponczowej esencyi po 1 zł. w. a.
3. Od hektolitra piwa wszelkiego gatunku po 1 zł. w. a.
4. Od hektolitra miodu po 1 złr. w. a.

Art. II.

Do uiszczenia opłaty obowiązani są wszyscy ci, którzy napoje w art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na sprzedaż, czy na własny użytek.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina miasteczka Krakowiec.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tej opłaty, wyda w drodze administracyjnej c. k. Rząd w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 17. Kwietnia 1895.

Franciszek Józef w. r.

Bacquehem w. r.

Nr. 35.

U s t a w a

z dnia 17. Kwietnia 1895, dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o zezwoleniu gminie miasteczka Bohorodczany na pobór opłaty gminnej od napojów spirytusowych, miodu i piwa.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, jak następuje:

Art. I.

Gminie m. Bohorodczany dozwala się pobierać od dnia wejścia w życie tej ustawy do końca roku 1900, opłatę od poniżej wyszczególnionych napojów

w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych, według następującej taryfy:

1. Od jednego litrostopnia alkoholu (podług 100 stopniowego alkoholometra) w wódce, okowicie lub spirytusie po 6 ct. w. a. czyli od 100 litrostopni (hektolitra) alkoholu po 6 zł. w. a.

2. Od hektolitra rumu, araku, koniaku, rozolisu, likieru, śliwowicy tudzież wszelkich innych słodzonych napojów spirytusowych, bez różnicy zawartości alkoholu po 1 zł. w. a

3. Od hektolitra miodu po 1 zł. w. a.

4. Od hektolitra piwa po 1 zł. w. a.

Art. II.

Do uiszczenia opłaty obowiązani są wszyscy ci, którzy napoje w art. I. wyszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, bądź to na sprzedaż bądź na własny użytek.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina m. Bohorodczany.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tej opłaty, wyda w drodze administracyjnej c. k. Rząd w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Wykonanie niniejszej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 17. Kwietnia 1895.

Franciszek Józef w. r.

Bacquehem w. r.

Nr. 36.

U s t a w a

z dnia 17. Kwietnia 1895, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o zezwoleniu gminie miasta Zaleszczyki na pobór opłaty gminnej od napojów spirytusowych, od miodu i od piwa do końca roku 1899.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, jak następuje:

Art. I.

Gminie miasta Zaleszczyki zezwala się pobierać, począwszy od dnia wejścia w życie tej ustawy do końca roku 1899, opłatę gminną od poniżej wyszczególnionych napojów, w gminie wyrabianych, lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych, według następującej taryfy:

1. Od jednego litrostopnia alkoholu (podług stu-stopniowego alkoholometra) w wódce lub okowicie po 7 centów, czyli od stu litrostopni (jednego hektolitra) 7 złr.

2. Od jednego litra słodzonych trunków spirytusowych, jak: od araku, rumu, koniaku, esencyi ponczowej, likieru, rozolisu i. t. p., tudzież od miodu po $1\frac{1}{2}$ centa, czyli od jednego hektolitra 1 zł. 50 ct.

3. Od jednego litra piwa $1\frac{1}{5}$ centa, czyli od hektolitra 1 zł. 20 ct.

Art. II.

Do uiszczenia tej opłaty obowiązani są wszyscy, którzy napoje w art. I. wyszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, bądź to na sprzedaż, bądź na własny użytek.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina miejska Zaleszczyki.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi w obręcie gminy; nie można nią obciążać produkcyi, ani obrotu handlowego.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tej opłaty, wyda c. k. Rząd w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Wykonanie niniejszej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 17. Kwietnia 1895.

Franciszek Józef w. r.

Bacquehem w. r.

Nr. 37.

U s t a w a

z dnia 17. Kwietnia 1895, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o zezwoleniu gminie Maków, powiatu Myślenickiego, na pobór opłaty gminnej od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku, maliniaku i dereniaku.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam:

Art. I.

Gminie miasteczka Maków, w powiecie Myślenickim, zezwala się pobierać w latach 1895, 1896, 1897, 1898 i 1899, opłatę gminną od napojów spirytusowych tudzież od piwa i miodu, wiśniaku, maliniaku i dereniaku, w gminie wyrabianych, lub w jej obręb wprowadzanych, według następującej taryfy:

1. Od hektolitra piwa po 1 zł. 20 ct.

2 Od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholowa da się oznaczyć 100 stopniowym alkoholometrem od stopnia alkoholu po 8 ct., czyli od hektolitra alkoholu po 8 zł.

3. Od hektolitra araku, rumu, esencyi ponczowej, rozolisu i wszelkich innych słodzonych napojów spirytusowych, po 1 zł. 50 ct.

4. Od hektolitra miodu, wiśniaku, dereniaku i maliniaku po 5 zł.

Art. II.

Do uiszczenia opłaty, obowiązani są wszyscy ci, którzy napoje w Art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na sprzedaż, czy na własny użytek.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina miasteczka Maków.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można obciążać nią produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tej opłaty, wyda w drodze administracyjnej c. k. Rząd w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 17. Kwietnia 1895.

Franciszek Józef w. r.

Bacquehem w. r.

Nr. 38.

U s t a w a

z dnia 17. Kwietnia 1895, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o zezwoleniu gminie miasta Brzozów na pobór opłaty gminnej od piwa.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam:

Art. I.

Gminie m. Brzozowa zezwala się pobierać przez lat 10, od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, opłatę gminną od piwa w wysokości 1 zł. 20 ct. w. a. od hektolitra.

Art. II.

Do uiszczenia opłaty obowiązani są wszyscy, którzy piwo dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub wprowadzają, czy to na sprzedaż czy na własny użytek.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina m. Brzozów.

Art. IV.

Ta opłata ciąży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tej opłaty, wyda w drodze administracyjnej c. k. Rząd w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 17. Kwietnia 1895.

Franciszek Józef w. r.

Bacquehem w. r.

Nr. 39.

U s t a w a

z dnia 16. Kwietnia 1895, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o zezwoleniu gminie miasteczka Bóbrka na pobór opłaty gminnej od napojów spirytusowych, wiszniaku, maliniaku, dereniaku i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam:

Art. I.

Gminie miasteczka Bóbrka dozwala się pobierać od dnia wejścia w życie tej ustawy do końca roku 1899, opłatę od poniżej wyszczególnionych napojów, w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych, według następującej taryfy:

1. Od jednego litro-stopnia alkoholu (podług stustopniowego alkoholometra) po 5 ct. w. a. czyli od stu litrostopni (hektolitra) alkoholu po 5 zł. w. a.

2. Od jednego litra araku, rumu i słodzonych napojów spirytusowych, po $1\frac{1}{2}$ ct. w. a. czyli od hektolitra po 1 zł. 50 ct.

3. Od jednego litra wiszniaku, maliniaku. dereniaku i miodu po 5 ct. w. a., czyli od hektolitra po 5 zł. w. a.

Art. II.

Do uiszczenia powyższej opłaty obowiązani są wszyscy, którzy napoje w art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, bądź to na sprzedaż bądź na własny użytek.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina miasteczka Bóbrka.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat, wyda w drodze administracyjnej c. k. Rząd w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 16. Kwietnia 1895.

Franciszek Józef w. r.

Bacquehem w. r.

Nr. 40.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 10. Kwietnia 1895, L. 100.740 z r. 1893, normujące oględziny ciał zmarłych.

Celem zaprowadzenia jednostajnego postępowania przy oględzinach ciał zmarłych, postanawia c. k. Namiestnictwo co następuje:

1. Dla każdej miejscowości, w której oględziny zmarłych nie uregulowane na podstawie postanowień ustawy o urządzeniu służby zdrowia z dnia 2. Lutego 1891, (Dz. u. kr. Nr. 17) i instrukcyi służbowej dla lekarzy gminnych i okręgowych (Dz. u. i r. kr. Nr. 83 z r. 1891) ustanowiony być winien oglądacz ciał zmarłych i tegoż zastępca, których reprezentacya gminy w porozumieniu z obszarem dworskim mianuje, a c. k. Starostwo po uznaniu ich na podstawie zbadania c. k. lekarza powiatowego za uzdatnionych zatwierdza i wedle załączonej roty zaprzysięga.

2. Gminom położonym w promieniu cztero-kilometrowym wolno ustanowić wspólnego oglądacza i zastępcę.

3. W miejscowościach, w których dyplomowany lekarz stale jest osiedlony, jako też w miejscowościach nie więcej jak 4 kilometry od siedziby lekarza oddalonych, ustanowiony być ma oglądaczem a wedle możności także zastępcą lekarz, z wyjątkiem przypadku gdyby c. k. Starostwo gminę od tego obowiązku z ważnych przyczyn uwolniło.

4. Każde ciało zmarłego bez wyjątku winno być oglądane i może tylko na podstawie karty pośmiertnej, przez oglądacza wydanej, w terminie w tej karcie oznaczonym być pogrzebane. W tym celu obowiązani są pozostali krewni, domownicy, a w braku jednych i drugich właściciel lub zarządca domu, w którym wypadek śmierci się wydarzył, przy rzetelnem podaniu czasu skonu donieść o tem bezzwłocznie oglądaczowi, który najdalej w 24 godzin, a w przypadkach nagłej śmierci, natychmiast do oględzin zwłok przystąpi.

W ostatnim przypadku tudzież w razie znalezienia ciała nieżywego lub przyjścia na świat dziecięcia nieżywego, należy zarazem zrobić doniesienie przełożonemu miejscowemu.

5. Ciała zmarłych w szpitalu publicznym ogląda lekarz szpitalny i wydaje karty pośmiertne.

6. Wynagrodzenie oglądacza za trud zależy od umowy z dotyczącą gminą, która porozumi się w tym względzie z obszarem dworskim.

Od stron nie wolno oglądaczowi pobierać żadnej opłaty.

7. Gmina w porozumieniu z obszarem dworskim może za potwierdzeniem c. k. Starostwa ustanowić za oglądanie zwłok mierne opłaty, od których jednak ubodzy są wolni.

Opłaty te winne być uiszczane wprost do kasy gminnej i stanowić mają fundusz na wynagrodzenie oglądacza.

8. Załączona instrukcya wskazuje prawa i obowiązki oglądacza jako też sposób jego postępowania, do której ściśle zastosować się winien.

9. C. k. lekarze powiatowi obowiązani są oglądaczy, którzy nie są lekarzami, pouczyć jak najdokładniej o ich obowiązkach i o sposobie pełnienia ich funkcyi, czynności tychże nodzorować a uznanych za niezdolnych lub opieszałych w pełnieniu obowiązków, przedstawić c. k. Starostwu celem ich oddalenia i ustanowienia innych oglądaczy.

10. Przekroczenia niniejszego rozporządzenia, o ile nie podpadają powszechnej ustawie karnej lub przepisom dyscyplinarnym, karane będą wedle Cesarskiego rozporządzenia z dnia 20. Kwietnia 1854, Nr. 96. Dz. u. p.

11. Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, traci moc obowiązującą rozporządzenie c. k. Namiestnictwa z dnia 8. Listopada 1879, Dz. u. k. Nr. 86.

Lwów dnia 10. Kwietnia 1895.

Badeni w. r.

Instrukcya

dla oglądaczy zwłok.

Oględziny pośmiertne mają na celu: *a)* stwierdzić śmierć rzeczywistą, a mianowicie, czy była naturalną lub gwałtowną (zabójstwo lub samobójstwo), *b)* wyśledzić choroby zakaźne.

1. Oględziny pośmiertne ma uskutecznić ustanowiony dla pewnej miejscowości lub pewnego okręgu urzędowy oglądacz zwłok osobiście. Ma on wydać kartę pozwolenia na pochowanie ciała po rzeczywiście poprzednio dokonanych oględzinach.

2. Po otrzymaniu uwiadomienia o zaszłym wypadku śmierci, powinien oglądacz najdalej do 24 godzin udać się na miejsce złożonych zwłok i wykonać oględziny.

Oglądacz powinien uskutecznić oględziny zwłok dokładnie i o ile możności w tem miejscu, w którem skon nastąpił. Powinien oglądnąć całe ciało, odsłaniając je w sposób przyzwoity i przeglądnąć miejsce, na którem ciało złożone zostało, lub za życia leżało. Tak postępując oglądacz może łatwiej

przyjść na ślad nienaturalnej śmierci, ku czemu zresztą posłużyć mogą znaki obrażenia ciała, plamy krwawe na bieliźnie lub pościeli, ślady wymiocin lub też inne znamiona, po których nie trudno mu będzie powziąć podejrzenie na śmierć gwałtowną.

Oglądacz zwłok ma uskutecznić oględziny także płodu w każdym doniesionym mu wypadku poronienia, lub też, gdy mu sam płód ludzki zostanie dostawiony.

3. Przed rozpoczęciem czynności oględzin powinien wypytać się otaczających o bliższe szczegóły i objawy choroby zmarłego, czy i przez kogo był leczony, w którym czasie umarł i wśród jakich objawów konał. W razie zaś podejrzenia o śmierć nienaturalną, powinien zwrócić baczną uwagę na przedmioty przedewszystkiem w pobliżu zmarłego leżące, ażali nie znajdzie śladów krwi, wymiocin, włosów, i t. d.; jednocześnie nie powinien spuścić z oczu osób otaczających, którym ma zadawać odpowiedne pytania co do szczegółów zaszłej śmierci, zwracając jednocześnie uwagę na ich sposób zachowania się, wysławiania, na ich wyraz twarzy.

4. Następnie oglądacz przystąpi do badania zwłok. W tym celu każe przyzwoicie odsłaniać jedną część ciała po drugiej, szukając starannie za znamionami śmierci. W orzeczeniu skonu nie powinien się ograniczyć do stwierdzenia jednego, lub drugiego znamienia śmierci, ale przez zbadanie i rozważenie wszystkich znaków, winien nabrać zupełnej pewności co do skonu; najpewniejsze bowiem znamię śmierci t. j. plamy z rozkładu ciała pochodzące i plamy sine, pojawiające się na częściach ciała najniższych, występują częstokroć dopiero po kilkunastu godzinach.

Znaki rzeczywistej śmierci, a mianowicie te, które się pojawiają tuż po zaszłym skonie, są następujące:

A. *a)* Ogólne zwiotczenie ciała.

b) Ustanie ruchów dowolnych i mimowolnych, przedwszystkiem ruchu oddechowego, uderzeń serca i bicia tętna.

c) Brak tonów serca.

d) Nieczułość skóry na bodźce drażniące, a gałek ocznych na dotknięcie końcem palca.

e) Źrenice za zbliżeniem płomienia nie zwężają się.

Znaki pojawiające się w kilka godzin po skonie:

B. *a)* Ciało lodowato zimne.

b) Plamy pośmiertne na niższych częściach ciała.

c) Spłaszczanie się i zblednienie miejsc, na których ciało leży.

d) Pojawienie się stężenia pośmiertnego.

Znaki pojawiające się od chwili skonu po dłuższym czasie:

C. *a)* Gałki oczne miękną, a rogówki mętnieją.

b) Właściwe cuchnienie.

c) Na powłokach brzusznych, a następnie na innych częściach ciała występują rozlane plamy o zielonkowatem lub brudnem zabarwieniu.

d) Brzuch, tudzież inne części ciała wzdymają się wskutek gazów gnilnych.

e) Przyskórek się podnosi, przy czem wytwarzają się pęcherzyki brudną cieczą wypełnione.

f) Z ust i nosa wycieka płyn cuchnący, pienisty brudno zabarwiony.

5. Po nabraniu pewności, iż śmierć rzeczywiście nastąpiła, oglądacz wydaje kartkę pośmiertną.

6. Jeżeli oglądacz nie nabrał przekonania, iż śmierć rzeczywiście nastąpiła, a przedstawiły mu się poszlaki, czy to na podstawie oglądania, czy też wywiadów, wskazujące prawdopodobieństwo pozornej śmierci, powinien w tym kierunku czynić poszukiwania i zanim wyda kartę pośmiertną, powinien powtórnie oglądnąć zwłoki.

Podejrzenie o pozorną śmierć jest uzasadnione, jeżeli po przytrzymaniu pod nosem ostrej, wonnej istoty, jak chrzanu, octu, wyskoku gorczycznego, amoniaku, pojawi się najlżejsze drgnięcie powiek, albo ust, lub też, jeżeli wystąpi choćby przelotne zarumienienie policzków, dalej, jeżeli się źrenica zwęża za zbliżeniem do oka płomienia świecy, lub gdy się płomień poruszy za zbliżeniem świecy do ust; jeżeli wreszcie woda w naczyniu na klatce piersiowej ustawiona poruszy się na swej powierzchni. Przy ostatnich doświadczeniach powinien w otoczeniu zwłok panować zupełny spokój. Pewną wskazówkę daje również doświadczenie z nałożeniem ciasnej opaski na ramieniu, w którym to razie w wypadku pozornej śmierci żyły powierzchowne cokolwiek nabrzmiewają poniżej miejsca uciśniętego. Jako dalszą wskazówkę może posłużyć, jeżeli zwłoki w częściach odsłoniętych niezwykle długo ciepłe się utrzymują lub gdy rogówka niezwykle długo zatrzymuje połysk i przejrzystość.

Oglądacz powinien pamiętać, że śmierć pozorna zdarzać się może u topielców, u zmarzniętych, u obwieszonych, uduszonych, od piorunu albo udaru wewnętrznego rażonych; po gwałtownych zwruszeniach umysłowych. Należy myśleć o możliwości śmierci pozornej, gdy śmierć nastąpiła w kurczach histerycznych, w padaczce, w tężcu, drgawkach, krztuścu, dalej u osób, które umarły z gwałtownych krwotoków, wogóle w zemdleniu; dalej u dzieci, które na świat nieżywe przyszły, a ciało świeże mają; nakoniec w przypadkach, w których mimo, że upłynął pewien czas od skonu, znamiona śmierci powyżej przytoczone nie pojawiają się.

Jeżeli przeto skon nastąpił w okolicznościach nie wykluczających pozornej śmierci, a po nadto podane wyżej doświadczenia umacniają podejrzenie powzięte, oglądacz powinien bezzwłocznie rozpocząć usiłowania celem przywrócenia oglądanego do życia, według wskazówek otrzymanej nauki: „o sposobach ratowania pozornie zmarłych, tudzież w nagłem niebezpieczeństwie życia zostających“, a jednocześnie zarządzić przywołanie lekarza.

Zanim więc lekarz przybędzie winien oglądacz:

a) co rychlej usunąć możliwe przeszkody w oddechaniu, jak n. p. obce ciało lub gęstą ciecz znajdującą się w jamie ustnej albo w nosie, przedmiot uciskający szyję, odzież obciskającą;

b) natychmiast zarządzić sztuczne oddechanie przez systematyczne, a rytmicznie przerywane uciskanie klatki piersiowej, albo w inny sposób znany oglądaczowi z nauki praktycznej, a mianowicie sposób jeden z najpewniejszych, aby starać się wyciągnąć język, uchwycić koniec jego w palce przez płótno i rytmicznie pociągnąć w chwili jednoczesnego uciskania klatki piersiowej, wykonywanego przez drugą osobę;

c) użyć bodźców drażniących, przedewszystkiem odcierać kończyny i piersi, nabryzgiwać zimną wodą twarz i piersi, wstrząsać ciałem, jednakowoż unikać należy brutalnych środków, lub napuszczania gorącego laku na piersi i t. d.;

d) starać się oczyścić gardło za pomocą mechanicznych środków, jak palcem, piórem, albo za pomocą środków silnie woniejących, jak amoniaku, octu mocnego, trzymając je z pewnemi przerwami blisko ust, albo też pod nosem, lecz nie wlewać do ust;

e) ogrzewać ciało.

Gdyby zaś usiłowania ratunkowe osobiście podjęte, pozostały bez skutku, powinien oglądacz aż do przybycia lekarza, ciało pozornie zmarłego odpowiednio ułożyć, postarać się o dokładne odnawianie powietrza, odpowiednią ciepłotę lokalu, w którym domniemanie zmarły leży i nadal troskliwie czuwać około ciała.

7. Gdyby starania ratunkowe przez lekarza przybyłego podjęte pozostały bez skutku, lub gdyby tenże stwierdził skon niewątpliwie, wówczas kartkę pośmiertną wydaną przez oglądacza, ma lekarz także podpisać.

8. Sprawdziwszy śmierć rzeczywistą, a naturalną, ma oglądacz kartkę pośmiertną dokładnie wypełnić i jako dowód pozwolenia na pochowanie ciała, wydać ją stronie. W celu oznaczenia przyczyny śmierci i wypisania jej na karcie powinien, o ile to możebne, wyrobić sobie zdanie o chorobie, która śmierć spowodowała, na podstawie wyniku z oglądania zwłok i wybadania osób otaczających co do zjawisk chorobowych i okoliczności towarzyszących śmierci.

9. Gdy chory zmarł na chorobę zakaźną, albo gdy rozkład ciała nader szybko postępuje, winien oglądacz zarządzić przeniesienie ciała do kostnicy, i przeprowadzić desinfekcyę, według wskazówek i przepisów obowiązującego w tej mierze rozporządzenia rządowego.

10. Mimo sprawdzonego skonu, winien oglądacz odmówić wydania karty pośmiertnej, lecz odnieść się z odpowiedniem doniesieniem do właściwej Zwierzchności gminnej, w następujących wypadkach:

a) gdy zauważył ślady gwałtownego urazu, jak rany cięte, kłute postrzałowe; obrażenia uderzeń, sińce, wciski na szyi, ślady podrapania twa-

rzy, kolisty rowek na szyi, obrzęknięcie ust, języka, policzków, zwłaszcza, gdy są przytem sine; wystąpienie gałek ocznych i t. d.

b) w razie sprawdzonego otrucia, albo w razie objawów za życia, lub śladów na ciele zmarłego, które dozwalają podejrzywać otrucie, a przedewszyskiem, gdy chory umarł nagle, wśród gwałtownych wymiotów, biegunki z morzyskiem połączonej, wśród omdlewań, nieprzytomności, majaczenia, kurczów, utrudnionego połykania i t. d.;

c) w każdym wypadku nagłej śmierci;

d) w każdym wypadku nienaturalnej śmierci, spowodowanej bądź to nieszczęśliwym wypadkiem, bądź w zamiarze samobójczym;

e) w każdym wypadku, gdy rozchodzą się wieści i pogłoski o nienaturalnej śmierci, chociażby nie znalazł na ciele śladów urazowych; atoli przez odpowiednie poszukiwanie i rozpytywanie się powinien oglądacz stwierdzić prawdopodobieństwo przyjętych pogłosek i w doniesieniu do Zwierzchności gminnej uzasadnić;

f) w każdym wypadku, gdy trup został znaleziony bez względu, czy tożsamość osoby została nie stwierdzoną;

g) gdy kto umarł leczony przez osobę nieuprawnioną, a znaną z tego, że się trudni partactwem lekarskiem;

h) jeżeli podejrzenie o spędzenie płodu jest uzasadnione, a zwłaszcza gdy poroniła osoba wolnego stanu.

11. Oglądacz powinien dopilnować, ażeby zwłoki przeznaczone do oględzin sądowo- lub policyjno-lekarskich, pozostały na miejscu, w którem skon nastąpił. Gdyby zaś względy zdrowotne sprzeciwiły się pozostawieniu ciała na miejscu, powinien zarządzić przeniesienie takich zwłok do kostnicy, a to w obecności członka Zwierzchności gminnej.

12. Jeżeli oglądacz jest przekonany, że choroba zakaźna stała się przyczyną śmierci, to chociażby to był odosobniony wypadek, lub jeżeli z powodu częstszych wypadków śmierci z tej samej choroby, podejrzywa chorobę zakaźną, powinien o tem bezzwłocznie donieść Zwierzchności gminnej.

13. Do zakaźnych chorób zaliczone są: ospa, błonica (dyfteria), tyfus brzuszny i plamisty, gorączka powrotna, cholera azyatycka, czerwonka (dysenterya), dławiec (krup), płonica (szkarlatyna), krztusiec (koklusz), gorączka połogowa.

14. Na karcie pośmiertnej oglądacz wyraźnie wypisuje dzień pogrzebu. W wypadkach śmierci z chorób zaraźliwych, albo w razie nader szybkiego rozkładu gnilnego zwłok, może oglądacz pozwolić na wcześniejsze pochowanie, jednakże nie przed upływem 24 godzin od chwili śmierci. W takim wypadku pozwolenie dane ma oglądacz uwidocznić i usprawiedliwić w uwadze na karcie pośmiertnej.

15. Druki na karty pośmiertne, sporządzone według wzoru załączonego, oglądacze zwłok otrzymują od właściwych Zwierzchności gminnych. Rubryki

tamże się znajdujące mają być dokładnie wypełnione tak na karcie, którą się odcina, jak i na jukście.

16. Oglądacz zwłok, nawet gdy nie jest lekarzem, powinien na podstawie złożonej przysięgi i w przejęciu się ważnością swego urzędu, poczuwać się do obowiązku ścisłego wykonywania poleceń i zarządzeń instrukyą wskazanych, powinien przyzwoicie i po ludzku postępować wobec rodzin zmarłych osób, których uczucia ma uszanować, a spostrzeżone stosunki rodzinne milczeniem pokryć.

17. W razie zaś doznawania trudności od otoczenia zmarłej osoby lub niestosowania się do poczynionych zarządzeń, oglądacz powinien bezzwłocznie donieść o tem przełożonemu gminy.

Rota przysięgi dla oglądaczy zwłok.

Przysięgam Panu Bogu, że poruczone mi obowiązki oglądacza zwłok jak najsumienniej wykonywać będę, według wskazówek obowiązującej instrukcyi, w szczególności, że z wszelką ścisłością będę się starał sprawdzić, czy ciało osoby przezemnie oglądane rzeczywiście jest nieżywe, czy w ostatnich chwilach jej życia nie zaszedł jaki karygodny czyn, lub karygodne zaniedbanie związek mające z jej śmiercią; czy ostatnia choroba zmarłej osoby nie wynikła z panującej lub pojawiającej się choroby nagminnej, albo też niebyła chorobą zakaźną, przez którą mogliby współobywatele ponieść szkodę na zdrowiu, że wreszcie o wszystkich tych wypadkach doniosę właściwej władzy. — Tak mi Boże dopomóż — Amen.

L. bieżąca		Liczba bieżąca	
		Miejscowość, w której zmarł	
		Imię i nazwisko	
		Wiek	
		Wyznanie religijne	rzym. kat., grec. kat., ewang., izrael., inne
		Stan cywilny	wolny, żonaty, zamężna, wdowiec, wdowa, rozwiedziony
		Zatrudnienie	
		Przynależność	
		Czas śmierci	dzień godzina przed połud., po połud.
		Oznaczenie choroby	
		Śmierć nagła	przypadkowa, samobójcza, gwałtowna } przez
		Lekarz ordynujący	
		Dzień pogrzebu	
		Uwaga	
		dnia . . . . . Oglądacz zwłok:	

Nr. 41.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Starostwa górniczego w Krakowie z dnia 23. Marca 1895, L. 410, dotyczące zmiany §. 2. swego obwieszczenia z dnia 26. Listopada 1881, L. 1476, (Dz. ust. kraj. Nr. 4. z roku 1882).

C. k. Starostwo górnicze dla Galicyi i Wielkiego Księstwa Krakowskiego po zasięgnięciu opinii od zarządów kopalń położonych w obrębie c. k. Urzędu górniczego okręgowego w Krakowie, zezwala na zmianę §. 2. wydanego przez siebie obwieszczenia z dnia 26. Listopada 1881, L. 1476, a zamieszczonego w Nr. 4. Dz. ust. i rozp. kraj. z roku 1882 w ten sposób, że paragraf ten ma opiewać następująco:

§. 2.

Do niewypalonego naboju nie wolno się zbliżyć przed upływem **przynajmniej 30 minut** od jego podpalenia.

Z c. k. Starostwa górniczego.

Kraków, 23. Marca 1895.

C. k. Nadradca górniczy
Wachtel w. r.

Nr. 42.

U s t a w a

z dnia 1. Maja 1895, o udzieleniu gminie miasta Jarosławia prawa do poboru myta kopytkowego.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, udziela się gminie miasta Jarosławia prawo pobierania myta kopytkowego na trzy lata pod następującymi warunkami:

Art. II.

Gmina miasta Jarosławia pobierać ma myto kopytkowe na następujących sześciu do miasta prowadzących drogach:

1. na gościńcu rządowym od strony Przeworska;
2. na gościńcu rządowym od strony Radymna;
3. na drodze krajowej Jarosławsko-Bełzkiej za mostem na Sanie;
4. na drodze powiatowej Jarosław-Hucisko przed drogą do Pawłosiowa wiodącą;
5. na drodze Pełkińskiej przed karczmą Langsama;
6. na drodze gminnej, prowadzącej przez Szwarzmanówkę na przedmieście Misztale.

Art. III.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $1/_2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. IV.

Przy poborze opłaty kopytkowej mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych lub o zniżeniu takowych.

Art. V.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich, na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. VI.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia miasta od obowiązku utrzy-

mywania takowych w ogóle i w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyj mieszkańców miasta, według postanowień ustawy drogowej.

Art. VII.

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe przed rozpoczęciem roku budżetowego Wydziałowi powiatowemu preliminarz tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego i podług postanowień powyższego art. VI.

Art. VIII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego, wykaże gmina pobierająca myto kopytkowe Wydziałowi powiatowemu, czyli i o ile preliminowane na ten rok z funduszu poboru myta kopytkowego roboty uskutecznione zostały i czy cały dochód, który z poboru myta kopytkowego wpłynął, był na ten cel obrócony i wyczerpany.

Art. IX.

Kontrolę nad robotami i około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego, wykonuje Wydział powiatowy, a względnie Wydział krajowy w myśl §. 25. ustawy drogowej z dnia 7. Lipca 1885, przyczem służy mu prawo przedsięwzięcia stosownych środków zaradczych na koszt gminy, pobierającej opłatę kopytkową.

Art. X.

Gdyby gmina pobierająca myto kopytkowe, wymienionych w tej ustawie warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna władza powiatowa środki przymusowe, wskazane ustawą drogową z dnia 7. Lipca 1885, i wykonawczym regulaminem drogowym z dnia 24. Września 1886.

Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały, a organa miejskie nie utrzymywały ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie, lub używały w sposób nieodpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego, lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas obejmie Wydział powiatowy bezpośredni zarząd wyżej wymienionych placów, ulic i dróg, niemniej też funduszów w myśl postanowień §. 28. ust. 5. ustawy drogowej.

Art. XI.

Od zwierząt wyżej poszczególnionych, to jest opłatą kopytkowego objętych, nie będzie gmina, pobierająca myto kopytkowe, pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

Art. XII.

Wykonanie niniejszej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Lainz, 1. Maja 1895.

Franciszek Józef w. r.

Bacquehem w. r.

Nr. 43.

U s t a w a

z dnia 1. Maja 1895, dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, którą się uznaje dojazd, łączący krajowe zakłady naukowe rolnicze w Dublanach z drogą krajową lwowsko-stojanowską, za drogę krajową.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Dojazd, wiodący od drogi krajowej lwowsko-stojanowskiej do krajowych zakładów naukowych rolniczych w Dublanach, uznaje się za drogę krajową.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Lainz, 1. Maja 1895.

Franciszek Józef w. r.

Bacquehem w. r.

Nr. 44.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 12. Maja 1895, L. 5120 pr.

Jego c. i k. Apostolska Mość raczył najmiłościwiej Najwyższem postanowieniem z dnia 30. Kwietnia 1895, zatwierdzić następujące uchwały Sejmu krajowego, o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych.

I.

Uchwała

o udzieleniu koncesyi do poboru opłat mytniczych na rzecz utrzymania dróg gminnych Jarosław-Kańczuga, Podwołoczyska-Grzymałów, Miłocin-Bratkowice, Cieszanów-Chotylub, Lubaczów-Hruszów, Podhajce-Bożyków i Jaworów-Sądowa Wisznia.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do poboru myta:

1. Na drodze gminnej Jarosław-Kańczuga Wydziałowi powiatowemu w Jarosławiu, jako władzy nadzorującej na rzecz tejże drogi, do utrzymywania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta drogowego pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 3 (trzy) ct.

2. Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia dorosłego, bydlęcia rogatego, osła, muła 1 (jeden) ct.;

b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;

c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

2. Na drodze gminnej Podwołoczyska-Grzymałów Wydziałowi powiatowemu w Skałacie jako władzy nadzorującej na rzecz tejże drogi, do utrzymywania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których

terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta drogowego pobierać należy na dwóch stacyach, na każdej według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

3. Na drodze gminnej Miłocin-Bratkowice Wydziałowi powiatowemu w Rzeszowie jako władzy nadzorującej na rzecz tejże drogi, do utrzymywania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta drogowego pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^{1}/_{2}$ pół ct.

Pobór myta na drodze gminnej Miłocin-Bratkowice rozpocznie się dopiero po oddaniu tej drogi do użytku publicznego na długości przynajmniej siedmiu i pół kilometrów.

4. Na drodze gminnej Cieszanowsko-Chotylubskiej Wydziałowi powiatowemu w Cieszanowie jako władzy nadzorującej na rzecz tejże drogi, do utrzymywania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta drogowego pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^{1}/_{2}$ (pół) ct.

5. Na drodze gminnej Lubaczowsko-Hruszowskiej Wydziałowi powiatowemu w Cieszanowie jako władzy nadzorującej na rzecz tejże drogi, do utrzymywania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta drogowo-mostowego pobierać należy według następującego wymiaru:

Myto drogowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Myto mostowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

6. Na drodze gminnej Podhajce-Bożyków Wydziałowi powiatowemu w Podhajcach, jako władzy nadzorującej na rzecz tejże drogi, do utrzymywania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta drogowego pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

7. Na drodze gminnej Jaworów-Sądowa Wisznia Wydziałowi powiatowemu w Jaworowie jako władzy nadzorującej na rzecz tejże drogi, do utrzymywania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta drogowego pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże opłaty.

II.

U c h w a ł a

o udzieleniu koncesyi do poboru opłat mytniczych na rzecz utrzymania dróg gminnych Podkamień-Pieniaki, Świątniki-Swoszowice i Tarnopol-Grzymałów, tudzież na rzecz utrzymania mostów na rzece Ropie przy drodze gminnej Zagórzany-Dominikowice, na rzece Mleczce przy drodze gminnej Urzejowice-Krzeczowice i na rzece Serecie przy drodze gminnej Jankowce-Czerniechów.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do poboru myta:

1. Na drodze gminnej Podkamień-Pieniaki Wydziałowi powiatowemu w Brodach, jako władzy nadzorującej na rzecz tejże drogi, do utrzymywania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta drogowego pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

2. Na drodze gminnej Świątniki-Swoszowice Wydziałowi powiatowemu w Wieliczce, jako władzy nadzorującej na rzecz tejże drogi, do utrzymywania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta drogowego pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pedzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Pobór myta na drodze gminnej Świątniki-Swoszowice rozpocznie się dopiero po oddaniu tej drogi do użytku publicznego na długości przynajmniej siedmiu i pół kilometrów.

3. Na drodze gminnej Tarnopol-Grzymałów Wydziałowi powiatowemu w Tarnopolu, jako władzy nadzorującej na rzecz tejże drogi, do utrzymywania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których tery-

toryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta drogowego pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej szuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Z dniem wejścia w wykonanie niniejszej uchwały traci moc obowiązującą koncesya z dnia 4. Sierpnia 1893, (Dz. u. kr. Nr. 47.), którą nadane było Wydziałowi powiatowemu w Tarnopolu prawo do poboru myta na rzecz utrzymywania drogi gminnej Tarnopol-Grzymałów.

4. Od mostu na rzece Ropie przy drodze gminnej Zagórzany-Dominikowice, Wydziałowi powiatowemu w Gorlicach, jako władzy nadzorującej na rzecz tegoż mostu, do utrzymywania którego obowiązaną jest zresztą gmina i obszar dworski, na których terytoryum omycony most się znajduje, uiszczać w miarę potrzeby prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta mostowego pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 3 (trzy) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $1\frac{1}{2}$ (półtora) ct.

5. Od mostu na rzece Mleczce przy drodze gminnej Urzejowice-Krzeczowice Wydziałowi powiatowemu w Łańcucie, jako władzy nadzorującej na rzecz tegoż mostu, do utrzymywania którego obowiązana jest zresztą gmina i obszar dworski, na których terytoryum omycony most się znajduje, uiszczać w miarę potrzeby prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta mostowego pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $\frac{1}{2}$ (pół) ct.

6. Od mostu na rzece Serecie przy drodze gminnej Jankowce-Czerniechów Wydziałowi powiatowemu w Tarnopolu, jako władzy nadzorującej na rzecz tegoż mostu, do utrzymywania którego obowiązaną jest zresztą gmina i obszar dworski, na których terytoryum omycony most się znajduje, uiszczać w miarę potrzeby prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta mostowego pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $\frac{1}{2}$ (pół) ct.

Art II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

III.

U c h w a ł a

o udzieleniu gminie miasta Sokala koncesyi na pobór opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Bug.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do pobierania opłat mytniczych, pod warunkiem utrzymania przedmiotu omyconego w dorym stanie i własnym kosztem gminie miasta Sokala powiatu Sokalskiego od przewozu przez rzekę Bug, według następującego wymiaru:

a) od jednej osoby pieszej, jadącej powozem lub wierzchem 1 (jeden) ct;

b) od jednego konia, idącego pod wierzchem, pędzonego albo zaprzężonego 2 (dwa) ct.;

c) od jednego źrebięcia do dwóch lat 1 (jeden) ct.;

d) od jednego woła na rzeź albo w jarzmie, krowy, bukała i trzylatki 2 (dwa) ct.;

e) od jednego cielęcia, nie mającego jeszcze dwóch lat, świni karmnej, owcy, kozła, kozy i małych świń 1 (jeden) ct.

Art. II.

Przy poborze przewozowego mają być zastosowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

IV.

U c h w a ł a

o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Samborze koncesyi do pobierania opłat mytniczych na rzecz utrzymania mostów na rzekach Czerchawce i Błażówce, przy drodze gminnej w Czerchawie.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do poboru myta od mostów na rzekach Czerchawce i Błażówce przy drodze gminnej w Czerchawie, Wydziałowi powiatowemu w Samborze, jako władzy nadzorującej na rzecz tychże mostów, do utrzymywania których obowiązaną jest zresztą gmina i obszar dworski, na których terytoryum omycone mosty się znajdują, uiszczać w miarę potrzeby prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta mostowego pobierać należy przy jednej rogatce według następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 2 (dwa) ct.
2. Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia dorosłego, bydlęcia rogatego, osła, muła, 2 (dwa) ct.;
b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;
c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

Mieszkańcy gminy i obszaru dworskiego w Czerchawie wolni są od ponoszenia tej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze tych myt mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej, lub o zniżeniu tejże.

Co niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości.

Z Prezydyum c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 12. Maja 1895.

Badeni w. r.

Nr. 45.

U s t a w a

z dnia 30. Kwietnia 1895, o konserwacyi robót regulacyjnych na rzece Trześniówce.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam na podstawie §. 6. ustawy z dnia 11. Czerwca 1887, Nr. 43. Dz. u. kr., jak następuje:

§. 1.

Koszta zwyczajnego utrzymania wykonanych robót regulacyjnych na rzece Trześniówce ponosić będzie po połowie fundusz krajowy i spółka wodna, zawiązana w myśl. §. 4. ustawy z dnia 11. Czerwca 1887, Nr. 43. Dz. u. kr.

Koszta zarządu technicznego pokrywane będą wyłącznie z funduszu krajowego.

§. 2.

Wysokość rocznych datków kraju i spółki na utrzymanie, wynosić ma bez względu na istotną potrzebę, w pierwszych trzech latach, t. j. od roku 1895 do roku 1897 włącznie, po 500 zł. czyli razem 1000 zł. w. a.

Wysokość rocznego datku w latach następnych wynosić będzie sumę, jaka z przecięcia trzech lat wypadnie.

§. 3.

Pozostałe z końcem roku 1894 zapasy funduszu konserwacyjnego, które uzyskane zostały z dochodów w myśl §. 6. ustawy z dnia 11. Czerwca 1887, Nr. 43. Dz. u. kr., niemniej też niezużyte nadwyżki corocznych datków kraju i spółki wodnej (§. 2.), mają być odpowiednio fruktyfikowane i służyć będą jako fundusz rezerwowy na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, wynikłych z powodu szkód elementarnych lub innych nadzwyczajnych wypadków.

§. 4.

O ileby fundusz rezerwowy okazał się niewystarczającym na pokrycie nadzwyczajnych wydatków utrzymania, brakująca reszta rozłożoną zostanie

niezależnie od stałych datków rocznych w §. 2. ustanowionych, po połowie na fundusz krajowy i na spółkę wodną.

§. 5.

Zarząd funduszu konserwacyjnego sprawuje stosownie do postanowienia §. 7. ustawy z dnia 11. Czerwca 1887, Nr. 43. Dz. u. kr. Wydział krajowy. Wszelkie też datki na utrzymanie wpływać mają do kasy krajowej w półrocznych ratach z góry, w dniu 1. Stycznia i 1. Lipca każdego roku.

§. 6.

Ściąganiem datków od stron konkurencyjnych zajmie się spółka wodna według miary, ustanowionej w prawnie obowiązującym statucie spółki.

§. 7.

Wszelkie uszkodzenie wykonanych robót regulacyjnych, jak: łożyska, brzegów, wałów, szluz, przepustów, rowów i wszelkich innych urządzeń wodnych, jest wzbronionem.

W szczególności wzbronionem zostaje:

a) przejazd i przepęd zwierząt przez łożysko rzeki, wały i rowy oraz pojenie zwierząt w innych miejscach, aniżeli do tego przeznaczonych;

b) wydobywanie ziemi, mułu, piasku, lodu i t. p. w miejscach niedozwolonych;

c) skopywanie brzegów rzeki, skopywanie, przebijanie, zasadzanie drzewami i wiklinami i w ogóle jakiegokolwiek rodzaju uszkodzenie wałów, jakoteż ramp i ogrodzeń ku ochronie wałów służących;

d) paszenie zwierząt i zbieranie trawy bez zezwolenia Wydziału krajowego na szkarpach rzeki, wałów i rowów.

§. 8.

Ze względów bezpieczeństwa publicznego wzbronionem zostaje:

a) wznoszenie budynków, wałów poprzecznych i jakichkolwiek budowli, tamujących przepływ wody, tudzież sadzenie drzew, z wyjątkiem wikliny (lit. *d)* w profilu inundacyjnym rzeki;

b) kopanie dołów dla dobywania piasku, gliny i t. p., zbiorników wody i studzien w odległości do dwudziestu metrów (włącznie) od wałów;

c) oranie ziemi bliżej aniżeli dwa metry po obu stronach wałów i brzegów rzeki a na pół metra od rowów;

d) zasadzenie wikliny w profilu inundacyjnym z wyjątkiem miejsc, gdzie sadzenie to jest bezwzględnie koniecznem dla ubezpieczenia brzegów rzeki i ustalenia odsypisk. Miejsca te wskaże Wydział krajowy i oznaczy je w sposób łatwy do poznania dla ogółu.

§. 9.

W razie zagrożenia wałów ochronnych przez wielką wodę, obowiązane są gminy i obszary dworskie położone w okręgu konkurencyjnym na wezwanie inspektorów wałowych, których ustanowi Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym dla poszczególnych sekcyi rzeki, dostarczyć bezzwłocznie potrzebnych sił roboczych i pociągowych oraz materyałów i narzędzi do obrony wałów.

Siły robocze i pociągowe mają być dostarczane bezpłatnie, za materyały zaś otrzymują strony interesowane wynagrodzenie z funduszu konserwacyjnego według cen, jakie ustanawiać będzie co pięć lat z góry Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym i spółką wodną.

Dalsze postanowienia, mające na celu obronę wałów w czasie powodzi, zarówno jak i ochronę wykonanych budowli wodnych, wydane zostaną w osobnem rozporządzeniu wykonawczem przez c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym. Rozporządzenie to ma być przedłożonem Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§. 10.

Wszelkie przekroczenia niniejszej ustawy, o ile nie będą podlegać przepisom powszechnej ustawy karnej, karane będą według przepisów krajowej ustawy wodnej z dnia 14. Marca 1875, Nr. 38. Dz. u. kr., oraz ustawy z dnia 10. Czerwca 1892, Nr. 43. Dz. u. kr. Według tychże samych przepisów orzeczonem będzie co do obowiązku wynagrodzenia szkody, usunięcia zmian własnowolnych, zaniechania rozpoczętych robót i w ogóle co do przywrócenia do pierwotnego stanu.

§. 11.

Wykonanie powyższej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa i spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 30. Kwietnia 1895.

Franciszek Józef w. r.

Falkenhayn w. r. **Bacquehem** w. r.

Nr. 46.

Ustawa

z dnia 5. Maja 1895 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w przedmiocie zezwolenia Reprezentacyi powiatowej w Brodach na zaciągnięcie pożyczki w kwocie 19.400 zł. w. a.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Brodach zezwala się w myśl §. 24. ustęp ostatni ustawy o Reprezentacyi powiatowej, na zaciągnięcie imieniem powiatu pożyczki w kwocie 19.400 zł. na wykończenie budowy drogi powiatowej Brody-Załoźce.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 5. Maja 1895.

Franciszek Józef w. r.

Bacquehem w. r.